

ช่วงโงงสุดท้าย วิ.อาญา 3-4

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

(ข้อ 4)

อ.แรงรณ

BANGKOK LAW เคียงคู่ความสำเร็จ

BANGKOKLAWTUTOR

www.bangkoklawtutor.com

มาตรา 192

วรรคหนึ่ง ห้ามมิให้พิพากษาหรือ
สั่งเกินคำขอ หรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16255/2555

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยใช้กำลังทำร้ายร่างกายโจทก์ร่วมโดยชก ต่อย และเตะ โดยไม่ได้บรรยายว่าจำเลยขับรถยนต์พุ่งชนท้ายรถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมจนรถล้มทำให้ศีรษะของโจทก์ร่วมกระแทกกำแพงเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์มิได้กล่าวในฟ้อง ศาลไม่อาจนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาวินิจฉัยและรับฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 297 ได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มิได้กล่าวในฟ้องอันเป็นการต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1622179/2556

แม้ข้อเท็จจริงที่ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์และใช้ไม้ตุงขึ้นไล่ตามทำร้ายผู้ตายกับพวก จะแตกต่างจากที่โจทก์กล่าวในคำฟ้องว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันขับรถยนต์ไล่ชนทำร้ายผู้ตาย แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็เป็นเพียงข้อแตกต่างเกี่ยวกับการประทุษร้าย อันมิใช่สาระสำคัญแห่งคดี เมื่อจำเลยที่ 1 และที่ 2 มิได้หลงต่อสู้อันยอมลงโทษตามข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความดังกล่าวไม่ได้

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3114/2555

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยลักเอาเม็ดพลาสติกที่ไม่บดแล้วของผู้เสียหายไป แต่ทางพิจารณาได้ความว่า ผู้เสียหายกับจำเลยประกอบธุรกิจร่วมกัน โดยจำเลยมีหน้าที่แต่เพียงผู้เดียวที่ไปประมูลเม็ดพลาสติกมือสองนำมาบดแล้วนำไปขายและเก็บเงินจากลูกค้า ส่วนโจทก์มีหน้าที่ออกเงินลงทุน แต่สาเหตุที่ผู้เสียหายดำเนินคดีนี้แก่จำเลย เนื่องจากจำเลยนำเม็ดพลาสติกที่บดแล้วไปขายให้แก่ลูกค้า เมื่อรับเงินมาแล้วไม่ยอมส่งมอบให้แก่ผู้เสียหาย หากใช้จำเลยลักเม็ดพลาสติกไม่ **ทรัพย์สินที่กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดจึงแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่ได้ความจากทางพิจารณา เพราะเงินที่จำเลยไม่ยอมมอบแก่ผู้เสียหายไม่ใช่สิ่งของที่เกี่ยวเนื่องกับการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิด จึงเป็นข้อแตกต่างในสาระสำคัญ และศาลไม่อาจนำข้อเท็จจริงที่ได้จากทางพิจารณามาวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาฐานใดได้ เพราะเป็นการพิพากษาเกินฟ้อง**

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6798/2554

แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ตามที่โจทก์ร่วมทั้งสองฎีกาว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันตระเตรียมอาวุธมาทำร้ายผู้ตาย แต่เมื่อโจทก์ร่วมทั้งสองเข้ามาดำเนินคดีนี้โดยอาศัยสิทธิตามฟ้องของพนักงานอัยการโจทก์ เมื่อคำฟ้องของโจทก์มิได้บรรยายว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน อันเป็นองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 290 วรรคสอง จึงไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสองตามมาตรา 290 วรรคสองได้ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์มิได้กล่าวมาในฟ้อง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4772/2555

โจทก์บรรยายฟ้องในความผิดฐานพาอาวุธว่า จำเลยพาอาวุธมีดปลายแหลม ความยาวพร้อมด้ามประมาณ 1 ฟุต 1 เล่ม ติดตัวไปบริเวณสามแยกบ้านชมน้อย หมู่ที่ 2 ตำบลชมเจริญ อำเภอปากชม จังหวัดเลย อันเป็นในเมือง หมู่บ้านและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธติดตัวจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และไม่เป็นที่ต้องมติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ทั้งจำเลยไม่ใช่เจ้าพนักงานและไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย แม้คำขอท้ายฟ้องโจทก์จะระบุอ้าง ป.อ. มาตรา 371 ไว้ด้วยก็ตาม แต่ด้วยคำที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า "โดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธติดตัวจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และไม่เป็นที่ต้องมติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ทั้งจำเลยไม่ใช่เจ้าพนักงานและไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย" มิใช่องค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 371 ทั้งไม่อาจแปลว่าด้วยคำนั้นมีความหมายว่าไม่มีเหตุสมควรตามที่โจทก์ฎีกาได้ เพราะคำฟ้องต้องบรรยายการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีตาม ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) เมื่อโจทก์ไม่ได้กล่าวบรรยายในฟ้องถึงองค์ประกอบความผิดดังกล่าวว่าเป็นการพาอาวุธโดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุสมควรมาด้วย ฟ้องโจทก์จึงบรรยายไม่ครบองค์ประกอบความผิด แม้จำเลยให้การรับสารภาพศาลก็จะพิพากษาลงโทษจำเลยตามมาตรา 371 มิได้ เพราะต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12797/2558

ที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 364 นั้น แม้คำขอท้ายฟ้องของโจทก์จะระบุอ้าง ป.อ. มาตรา 364 ไว้ด้วย แต่โจทก์ไม่ได้กล่าวบรรยายในคำฟ้องว่า จำเลยทั้งสามเข้าไปในเคหสถานในความครอบครองของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันจะเป็นความผิดตามมาตรา 364 ดังนั้น ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามตาม ป.อ. มาตรา 364 ไม่ได้ เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพและคดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นไปแล้วและไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 (มีต่อ)

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

- ▶ ตามบันทึกการตรวจยึดและบัญชีของกลางคดีอาญาระบุว่า ป้ายผ้าผืนแรกมีข้อความว่า "ที่ดินคนไทย ทำไมให้ต่างชาติทำกิน" ผืนที่สองมีข้อความว่า "แผ่นดินไทยแต่คนไทยไม่มีที่ ทำกิน ต้องยกเลิกสัญญา" ส่วนไม้กระดานอัดแผ่นแรกเขียนข้อความเกี่ยวกับระเบียบการ เข้ามาอยู่ในที่ดินที่เกิดเหตุและแผ่นที่สองเขียนข้อความเกี่ยวกับค่าสมัครสมาชิก แม้ป้ายผ้า และไม้กระดานอัดซึ่งมีข้อความดังกล่าวแขวนหรือติดไว้ในที่เกิดเหตุ แต่ป้ายผ้าและไม้ กระดานอัดไม่ใช่ทรัพย์สินที่บุคคลได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดในคดีนี้ โดยตรง จึงริบทรัพย์สินดังกล่าวไม่ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาให้ริบทรัพย์สิน ไม่ ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบ เรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อไม่ริบทรัพย์สินดังกล่าวจึง ต้องคืนแก่เจ้าของ แม้โจทก์มิได้มีคำขอมาก็ตาม ศาลฎีกามีอำนาจสั่งคืนของกลางแก่ เจ้าของได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 49 ประกอบมาตรา 186 (9)

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5785/2552

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกับพวกอีกคนหนึ่งร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นตำรวจเพราะโกรธแค้นที่ทำหน้าที่จับกุมพวกของจำเลยในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ รวมทั้งผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นผู้แจ้งให้จับกุม นอกจากนั้นยังบรรยายฟ้องไว้ด้วยว่าจำเลยกับพวกกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ครอบคลุมองค์ประกอบความผิด ป.วิ.อ.มาตรา 289 และทางพิจารณาได้ความว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนซึ่งตรงกับข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวมาในฟ้อง แต่เมื่อโจทก์มิได้ขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 289 ศาลก็จะลงโทษจำเลยตามมาตรา 289 ไม่ได้ เพราะโทษตาม ป.อ. มาตรา 289 สูงกว่าโทษตามมาตรา 288 จึงเป็นการเกินคำขอ ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8405/2557

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยใช้รายงานประเมินราคาที่จำเลยปลอมขึ้นยื่นต่อเจ้าหน้าที่ธนาคาร ก. แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยนำรายงานประเมินราคาปลอมไปใช้อ้างแสดงต่อ ธ. โดยจำเลยไม่ได้นำไปใช้ยื่นแสดงต่อเจ้าหน้าที่ธนาคาร ก. ตามที่โจทก์ฟ้องแต่อย่างใด จึงเป็นข้อเท็จจริงนอกเหนือจากที่โจทก์กล่าวมาในฟ้อง ไม่อาจลงโทษจำเลยฐานใช้เอกสารปลอมได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 697/2560

คำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า จำเลยกระทำความผิดหลายกรรมต่างกรรม คือ ชิงทรัพย์กรรมหนึ่งแล้วจึงทำร้ายร่างกายผู้เสียหายอีกกรรมหนึ่ง โจทก์หาได้บรรยายคำฟ้องว่า จำเลยชิงทรัพย์ผู้เสียหายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจไม่ คำฟ้องของโจทก์เพียงแต่บรรยายว่าจำเลยชิงทรัพย์ของผู้เสียหายโดยมีอาวุธ อันเป็น ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสอง เท่านั้น จึงลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสาม ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์มิได้กล่าวในฟ้อง ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสาม ประกอบมาตรา 340 ตรี และวางโทษตามมาตราดังกล่าว จึงยังไม่ถูกต้อง และปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ จำเลยจะมีได้หัยบยกปัญหาข้อนี้ขึ้นฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 753/2560

โจทก์บรรยายฟ้องระบุงการกระทำของจำเลยทั้งสองว่า ร่วมกันพาอาวุธมีดติดตัวไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร แล้วร่วมกันใช้แทงผู้ตายถึงแก่ความตายที่ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสองวิ่งหลบหนีไปทาง บ่อบำบัดน้ำเสียของโรงงานจำเลยที่ 1 ได้ส่งอาวุธมีดที่ใช้ก่อเหตุให้จำเลยที่ 2 จากนั้นจำเลยที่ 2 โยนอาวุธมีดทิ้งลงไปในบ่อบำบัดน้ำเสียจุดเกิดเหตุประมาณ 50 เมตร ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันพาอาวุธมีดของกลางไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามฟ้องนั้น ข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นนำมารับฟังลงโทษจำเลยทั้งสองคนละตอนกับความผิดตามฟ้องโจทก์ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ไม่ได้กล่าวในฟ้อง ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นนำข้อเท็จจริงมาวินิจฉัยและพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควรนั้น ย่อมเป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มิได้กล่าวในฟ้อง อันเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

มาตรา 192

วรรคสอง กรณีที่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้อง ให้ศาลยกฟ้อง

แต่มีข้อยกเว้นคือ

1. ข้อแตกต่างนั้นไม่ใช่สาระสำคัญ และ
2. จำเลยมิได้หลงต่อสู ก็ลงโทษตามข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1632/2556

การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยลักเอาสินค้าอะไหล่รถไถนาชนิดเดินตามของโจทก์ร่วมไปหลายรายการรวมเป็นเงิน 307,043 บาท แต่ทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยยกยอดเงินที่ได้จากการขายสินค้าดังกล่าวไป ไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงที่แตกต่างกับข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ในฟ้อง เพราะสินค้าของโจทก์ร่วมมีไว้เพื่อจำหน่ายให้แก่ลูกค้า เมื่อจำหน่ายแล้วก็เปลี่ยนสภาพเป็นเงินซึ่งย่อมตกให้แก่โจทก์ร่วม และเงินที่จำเลยยกยอดไปก็เป็นเงินที่ได้มาจากการนำสินค้าของโจทก์ร่วมไปขายแล้วยกยอดไป ทั้งจำนวนเงินก็เป็นจำนวนเดียวกัน กรณีจึงถือได้ว่าข้อแตกต่างดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น มิใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ทั้งมิใช่เรื่องที่เกิดคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ลงโทษ นอกจากนี้จำเลยก็ได้หลงต่อสู้อย่าง ศาลจึงลงโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14213/2557

จำเลยที่ 1 และที่ 2 ใช้บัตรเอทีเอ็มของผู้เสียหายเบิกถอนเงินของผู้เสียหายจากตู้เอทีเอ็มของธนาคารโดยสำคัญผิดว่าจำเลยที่ 3 ผู้มอบบัตรเอทีเอ็มและใช้ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำไปเบิกถอนเงินมีสิทธิที่จะใช้บัตรเอทีเอ็มนั้นได้ แม้ข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยที่ 3 มีสิทธิใช้บัตรเอทีเอ็มของผู้เสียหายไปเบิกถอนเงินที่ตู้เอทีเอ็มของธนาคารจะไม่มีอยู่จริง แต่จำเลยที่ 1 และที่ 2 สำคัญผิดว่ามีอยู่จริง จำเลยที่ 1 และที่ 2 ย่อมไม่มีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 62 วรรคแรก จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 3 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้อง แต่ต้องถือว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้กระทำความผิดโดยอ้อมโดยใช้จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นตัวแทนโดยบริสุทธิ์ (Innocent Agent) เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 3 เอง และแม้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 3 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิด แต่ทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้กระทำความผิดโดยอ้อมโดยใช้จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นตัวแทนโดยบริสุทธิ์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ก็ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อแตกต่างกับฟ้องในสาระสำคัญ เพราะไม่ว่าจำเลยที่ 3 จะกระทำความผิดด้วยตัวเอง หรือเป็นการกระทำความผิดโดยอ้อม จำเลยที่ 3 ก็มีสถานะเป็นผู้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องเหมือนกัน เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 ได้หลงต่อสู ศาลฎีกาจึงย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 3 ตามที่พิจารณาได้ความตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6505/2555

โจทก์บรรยายฟ้องในข้อสาระสำคัญของการทำความผิดว่าจำเลยกระทำโดยประมาทด้วยการขับรถด้วยความเร็วสูงเกินสมควรและไม่ชะลอความเร็วเมื่อถึงสี่แยก แต่ทางพิจารณากลับได้ความว่าจำเลยจอดรถอยู่ที่สี่แยกและเพิ่งขับรถเคลื่อนที่เมื่อได้รับสัญญาณจราจรไฟสีเขียวแล้วจนรถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมที่ 1 เพราะมองไม่เห็นมิใช่เพราะการขับรถเร็วหรือไม่ชะลอความเร็วตามฟ้อง ดังนี้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาคดีจึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงในฟ้อง ทั้งเป็นข้อสาระสำคัญ ศาลต้องยกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกายกชั้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3142/2557

แม้จำเลยและผู้เสียหายเป็นเจ้าของรวมในสวนยางพาราที่เกิดเหตุ แต่ก่อนเกิดเหตุจำเลยยอมให้ผู้เสียหายครอบครองและได้ประโยชน์เพียงผู้เดียว การที่จำเลยจ้าง ส. เข้าไปกรีดยางพาราจะเอาน้ำยางพาราไปเพียงผู้เดียว จึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเอง ย่อมเป็นการทุจริตแล้ว เมื่อน้ำยางพาราที่กรีดยังอยู่ในถ้วยรองน้ำยางยังไม่ได้ถูกนำไป เป็นเพียงพยายามกระทำความผิดฐานลักทรัพย์

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำการลักทรัพย์เอง แต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยเป็นผู้จ้างวานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด ซึ่งเป็นการแตกต่างในข้อสาระสำคัญศาลไม่อาจลงโทษฐานผู้ใช้ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง คงลงโทษได้ในฐานผู้สนับสนุนการที่จำเลยเข้าใจว่ามีอำนาจทำได้โดยสุจริตและ ส. ก็กระทำความผิดเปิดเผย เป็นการอ้างความไม่รู้ข้อกฎหมายของจำเลยในเรื่องนี้ ซึ่งใช้แก้ตัวให้พ้นจากความรับผิดทางอาญาไม่ได้ตาม ป.อ. มาตรา 64

มาตรา 192

วรรคสาม ข้อแตกต่างที่เป็นรายละเอียด เช่น ข้อแตกต่างเกี่ยวกับเวลา สถานที่ หรือแตกต่างระหว่างฐานความผิดบางฐาน หรือแตกต่างระหว่างเจตนาที่ประมาท ศาลยังลงโทษตามความผิดที่พิจารณาได้ความได้ แต่จะกำหนดโทษที่สูงกว่าความผิดตามที่โจทก์ฟ้องไม่ได้

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3392/2556

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐาน**ปล้นทรัพย์** ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทาง**พิจารณาฟังได้ว่า** จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ปล้นทรัพย์ของผู้เสียหายแล้วนำมาแบ่งกันที่บ้านของจำเลยที่ 4 และจำเลยที่ 4 ได้รับทรัพย์ของผู้เสียหายไว้เพื่อประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ จำเลยที่ 4 จึงมีความผิดฐาน**รับของโจร** แม้โจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 4 ในความผิดฐานนี้ แต่กรณีถือว่า**ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องระหว่างการกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์กับรับของโจร มิให้ถือว่าต่างกันสาระสำคัญ** ทั้งจำเลยที่ 4 มิได้หลงต่อสู้อย่างศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 4 ในความผิดฐานรับของโจรได้ โดยไม่ถือว่าเป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5228/2554

การกระทำที่จะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ จะต้องเป็นการเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยทุจริต มิใช่ได้ทรัพย์เพราะผู้อื่นยินยอมมอบให้ การที่ผู้เสียหายยินยอมส่งมอบรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 เนื่องจากถูกจำเลยที่ 1 และที่ 2 หลอกลวงให้ทำสัญญาเช่าซื้อและสัญญาค้ำประกัน แม้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่มีเจตนาที่จะผูกพันตามสัญญาเช่าซื้อและสัญญาค้ำประกันเพียงแต่อาศัยสัญญาดังกล่าว เพื่อเป็นช่องทางให้ได้รถจักรยานยนต์ของกลางก็ตาม ก็ถือเป็นส่งมอบการครอบครองโดยสมัครใจ จึงเป็น**ความผิดฐานฉ้อโกง มิใช่ลักทรัพย์** (มีต่อ)

- ▶ (ต่อ) จำเลยที่ 4 รับซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำความผิดฐานฉ้อโกง ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความจากทางพิจารณา แม้จะแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวในฟ้องที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 กระทำความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ และจำเลยที่ 4 รับซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ก็มีใช้ข้อสาระสำคัญ ทั้งจำเลยทั้งสี่มิได้หลงข้อต่อสู้และไม่ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ การกระทำของจำเลยที่ 4 ถือว่าครบองค์ประกอบความผิดฐานรับของโจร (มีต่อ)

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

- ▶ (ต่อ) จำเลยที่ 4 จ่ายเงินค่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 3 มอบกุญแจรถของกลางให้แก่จำเลยที่ 4 และจำเลยที่ 4 ขึ้นนั่งคร่อมรถจะขับออกไป แต่ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมเสียก่อน ถือได้ว่าจำเลยที่ 4 ได้รับทรัพย์สินที่ซื้อจากจำเลยที่ 3 ไว้แล้ว เป็นความผิดฐานรับของโจรสำเร็จแล้ว หากใช้เป็นเพียงพยายามรับของโจร การปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกชั้นวินิจฉัยได้ และศาลลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ฐานร่วมกันฉ้อโกงและลงโทษจำเลยที่ 4 ในความผิดฐานรับของโจร ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความจากการพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสองและวรรคสาม

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11111/2554

คดีนี้นอกจากโจทก์จะฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานลักทรัพย์แล้ว โจทก์ยังบรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันรับของโจรด้วย โดยให้ศาลเลือกลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานใดฐานหนึ่งในระหว่างความผิดสองฐานดังกล่าวก็ได้ ดังนั้นแม้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานลักทรัพย์ โดยโจทก์มิได้ฎีกาและจำเลยที่ 3 ฎีกาขอให้ยกฟ้องความผิดฐานลักทรัพย์ก็ตามหากศาลฎีกาพิจารณาแล้วข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดฐานรับของโจร ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานรับของโจรได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 215, 225

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3859/2557

จำเลยที่ 1 มีหน้าที่นำน้ำมันของโจทก์ร่วมไปขายและรับเงินค่าขายน้ำมันจากลูกค้า ถือว่าจำเลยที่ 1 ได้รับมอบเงินดังกล่าวไว้ในครอบครองในฐานะตัวแทนโจทก์ร่วมและมีหน้าที่ส่งมอบเงินดังกล่าวให้แก่โจทก์ร่วม เมื่อจำเลยที่ 1 เบียดบังเอาไปบางส่วน จึงเป็นการยึดออกเงินค่าขายน้ำมันของโจทก์ร่วม (ทางพิจารณาได้ความว่า) เป็นความผิดฐานยึดออก แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้าง ก็ไม่ถือว่าข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องในสาระสำคัญและจำเลยที่ 1 ไม่ได้หลงต่อสู้อ ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 215, 225 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยที่ 1 ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11198/2558

แม้จำเลยทั้งสองจะมีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย แต่ไม่ได้ความว่าจำเลยทั้งสองรู้เห็นหรือคบคิดกับพวกของจำเลยทั้งสองที่เป็นผู้มีและพาอาวุธปืนมายิงผู้เสียหาย การที่พวกของจำเลยทั้งสองใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายจึงเป็นการกระทำของพวกจำเลยทั้งสองโดยลำพังในขณะนั้นเอง ไม่อาจอนุมานได้ว่า จำเลยทั้งสองเป็นตัวการร่วมมีและพาอาวุธปืน และฐานพยายามฆ่าผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมมีและพาอาวุธปืนและไม่มีเจตนาร่วมในความผิดฐานพยายามฆ่า ดังนั้น แม้พวกจำเลยที่ 1 จะใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายโดยมีเจตนาฆ่าอันต้อได้ว่ามีการทำร้ายร่างกายรวมอยู่ในการกระทำของพวกจำเลยที่ 1 ด้วยก็ตาม แต่จำเลยที่ 1 ย่อมไม่ต้องร่วมรับผิดชอบในผลของการกระทำของพวกจำเลยที่ 1 ที่เป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายดังกล่าว เพราะเป็นการกระทำคนละเจตนาและเกินขอบเขตเจตนาของจำเลยที่ 1 ที่มีร่วมกันมาตั้งแต่ต้น จำเลยที่ 1 ย่อมคงต้องรับผิดชอบในการกระทำของจำเลยที่ 1 เท่านั้น เมื่อโจทก์ไม่บรรยายมาในคำฟ้องว่า มีการทำร้ายร่างกายผู้เสียหายและผู้เสียหายได้รับอันตรายจากการทำร้ายร่างกายหรือไม่อย่างไร คงบรรยายฟ้องว่าผู้เสียหายถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิง กระสุนปืนถูกผู้เสียหาย ทำให้ได้รับอันตรายสาหัส ดังนั้น แม้ข้อเท็จจริงจะได้รับความจากทางนำสืบของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 กับพวกใช้ฆนดขว้างผู้เสียหายก็ตาม ศาลก็ไม่อาจนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายได้ เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้กล่าวไว้ในฟ้อง ต้อว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะให้นำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาลงโทษจำเลยที่ 1 ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสี่ แม้ปัญหาข้อนี้ จำเลยที่ 1 จะไม่ยกขึ้นฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ปัญหาข้อนี้เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลมีอำนาจพิพากษาตลอดไปถึงจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ 1 ให้ได้รับผลอุทธรณ์จำเลยที่ 1 ผู้ฎีกาได้ด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8832/2559

การที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 เข้าไปด่าโจทก์ในบริเวณบ้านของโจทก์ ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์โดยปกติสุข จึงไม่เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 362 แต่การที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 เข้าไปในบริเวณบ้านอันเป็นเคหสถานของโจทก์เพื่อด่าโจทก์ด้วยคำหยาบคาย เป็นการเข้าไปในเคหสถานของโจทก์โดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 364 แม้โจทก์ไม่ได้อ้างมาตรา 364 แต่ได้บรรยายฟ้องเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 มีข้อความอันเป็นความผิดตามมาตรา 364 เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้เช่นนี้ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามมาตรา 364 และบทจกรรถ์ ตามมาตรา 365 (2) ได้ ทั้งไม่ใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสี่ และมีใช่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

มาตรา 192

วรรคห้า ถ้าโจทก์อ้างฐานความผิดหรืออ้าง
บทมาตราผิด แต่โจทก์สืบสม ศาลลงโทษ จำเลย
ตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6009/2551

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคสาม มิได้ระบุขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคสอง ให้สอดคล้องกับคำบรรยายฟ้อง เป็นเรื่องที่โจทก์อ้างวรรคผิดเท่านั้น มิใช่เรื่องที่คำฟ้องของโจทก์ขัดแย้งกัน คำฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) **ไม่เป็น** ฟ้องเคลือบคลุม ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคห้า

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10879/2556

แม้ผู้เสียหายเข้าไปภายในบริเวณบ้านจำเลย และ ส. เพื่อปรับความเข้าใจเรื่องที่ผู้เสียหายมีปากเสียงกับจำเลย แต่เมื่อ ส. ไล่ให้ผู้เสียหายกลับไป และจำเลยปิดประตูบ้าน จึงเป็นการใช้สิทธิอันชอบธรรมของจำเลย และ ส. ในฐานะเจ้าของบ้านที่จะไล่ให้ผู้เสียหายออกไปจากบริเวณบ้านของตนได้ เมื่อผู้เสียหายไม่ยอมออกไปจากบริเวณบ้าน ถือเป็นการบุกรุกบ้านของจำเลย การที่จำเลยใช้อาวุธมีดโต้ฟันผู้เสียหายจึงเป็นการกระทำเพื่อป้องกันสิทธิของตนให้พ้นจากอันตราย ซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย แต่ผู้เสียหายไม่ได้ใช้อาวุธใดจะทำร้ายจำเลย การที่จำเลยใช้มีดโต้ฟันผู้เสียหายหลายครั้ง จนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายสาหัส จึงเป็นการป้องกันเกินสมควรแก่เหตุตาม ป.อ. มาตรา 69

แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 288 แต่ความผิดดังกล่าวรวมการกระทำโดยเจตนาทำร้ายด้วยซึ่งเป็นความผิดอยู่ในตัว เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกทำร้ายรับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 297 (8) ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215, 225

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2633 - 2634/2554

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตาม ป.อ. มาตรา 296 แต่ความผิดดังกล่าวย่อมรวมถึงการใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามมาตรา 391 ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่างซึ่งแต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง เมื่อทางพิจารณาได้ความว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดตามมาตรา 391 ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยทั้งสองในการกระทำตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มี คู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกชั้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 (มีต่อ)

- ▶ (ต่อ) ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนแรกที่วิ่งเข้ามาต่อผู้เสียหาย หลังจากนั้นผู้เสียหายถูกกลุ่มวัยรุ่นพยายามรุมล้อมให้เข้าไปในบริเวณที่มีด แต่ผู้เสียหายวิ่งหนีไปบริเวณสามแยกที่มีแสงสว่างจากไฟฟ้าสาธารณะริมถนน จากนั้นจึงถูกจำเลยที่ 2 กับวัยรุ่นอีกคนหนึ่งวิ่งเข้ามาต่อผู้เสียหาย ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเป็นการตัดสินใจกระทำไปตามลำพังของจำเลยแต่ละคนโดยมิได้คบคิดกัน จึงถือไม่ได้ว่าเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิด จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานต่อสู้อัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้ายตาม ป.อ. มาตรา 138 วรรคสอง เท่านั้น จะปรับบทลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 140 วรรคแรก ซึ่งเป็นบทลงโทษผู้กระทำความผิดตามมาตรา 138 วรรคสอง โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปไม่ได้ แม้จำเลยที่ 2 มิได้ถืออาวุธปืน แต่เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาตลอดไปถึงจำเลยที่ 2 ที่มีได้ถืออาวุธปืนได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13464/2553

จำเลยพยายามแย่งเอาเงินจากผู้เสียหายไปซึ่งหน้า (ทางพิจารณา
ได้ความว่า) จำเลยมีความผิดฐานพยายามวิ่งราวทรัพย์ แต่โจทก์ฟ้อง
จำเลยในข้อหาปล้นทรัพย์ โดยไม่ได้บรรยายฟ้องว่าจกจวยซึ่งหน้า แสดงว่า
ไม่ประสงค์ให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ แต่ความผิดฐานนี้รวมความผิดฐาน
ลักทรัพย์ซึ่งเป็นความผิดที่รวมอยู่ในความผิดฐานปล้นทรัพย์ที่โจทก์ฟ้องมา
ด้วยแล้ว ดังนั้น ศาลสามารถลงโทษจำเลยฐานพยายามลักทรัพย์ได้ตาม
ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15491/2553

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันปล้นทรัพย์รถจักรยานยนต์ของผู้ตาย โดยใช้อาวุธตี ประทุษร้ายผู้ตาย โดยมีเจตนาฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน หากทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยทั้ง สามร่วมกันฆ่าผู้ตาย และร่วมกันลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ของผู้ตายไป ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวม การกระทำหลายอย่างซึ่งแต่ละอย่างเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลย่อมลงโทษจำเลยทั้งสามใน การกระทำตามที่ทางพิจารณาได้ความก็ได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้ง สามร่วมกันฆ่าผู้ตายและร่วมกันลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ของผู้ตาย แต่ให้ลงโทษเพียงกระทงเดียวใน ความผิดฐานฆ่าผู้ตายซึ่งเป็นบทหนักที่สุด แม้โจทก์ไม่ฎีกา ก็มีได้หมายความว่าความผิดฐานลัก ทรัพย์ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 มิได้ร่วมกับจำเลยที่ 1 ฆ่าผู้ตาย แต่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ของผู้ตาย ศาล ฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืนได้

▶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11065/2554

คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามฟ้องว่า วันเวลาเกิดเหตุ จำเลยใช้กำลังประทุษร้ายกดตัวผู้เสียหายลงกับพื้น ใช้มือชกที่บริเวณท้องและปากของผู้เสียหาย แล้วจำเลยฉีกกระชากกระโปรงของผู้เสียหายจนขาด ผู้เสียหายร้องให้คนช่วย และมีผู้เข้าช่วยเหลือ ดังนี้ ลักษณะการกระทำของจำเลยดังกล่าวยังไม่อยู่ในวิสัยที่จำเลยจะกระทำซ้ำเราผู้เสียหายได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา แม้จำเลยให้การรับสารภาพก็ลงโทษจำเลยฐานนี้ไม่ได้ แต่การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารผู้เสียหายตาม ป.อ. มาตรา 278 อันเป็นความผิดที่รวมการกระทำตามที่โจทก์ฟ้องอยู่ด้วยแล้ว ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยตามความผิดที่พิจารณาได้ความตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ได้